

DE MI CALENDARIO

LA TERESINA

per Maria

La vàrem conèixer un captard. Mentre ens miràvem les darreres clarianes de la posta, retallades damunt de la serrera. Sèiem en un turonet tot gemat d'herba fresca, i una serenor beatífica ens esponjava el cor de goig.

Tot d'una, la seva veu aspre va arribar barroerament, Unes paraules malagradeses, per a la seva germana que ens feia companyia.

—Au! Què fas aquí! No saps que tens feina?—

En girar nos la vàrem veure. Alta, escardalenca, amb uns cabells rossos tots estirats i unj ulls clars que miraven desconfiadament. Uns instants no més. De seguida va desaparèixer com si s'enfonzés per la vorada verda del turonet. Laseva breu presència en feia pensar en el ràpid vol d'un insecte, arran d'orella, que us fa sentir una esgarripança perquè no sabeu si no més passarà fregant-vos la pell, o si treurà un fiblo que us deixi un mal record. I consti que no voldriem que en aquesta comparança hi veièssiu la més lleu ofensa a la pobra noia. Però és que ara, de moment, no n'hem trobat cap altre que s'avingués més amb l'impressió del seu pas en aquell captard.

La vàrem veure altres vegades. Primer, sempre d'esquallada. Després, de mica en mica anava perdent la por.

Es deia Teresina, però li deien «la petita», encara que això la fés enfadar. I en vàrem saber de coses d'ella.

Una vegada, perquè la varen renyar molt fort, va fugir al bosc. Quan els homes eren al camp i la seva germana «teia» herba pels conills, ella entrava a casa seva, saltant per una finestra, i se'ls hi menjava el dinar. Fins que, al cap d'uns quants dies, amb el cap cot, va tornar amb els seus.

Un dia, va abastar un niu de xibeques, i com que «són tan dolentes, perquè anuncien la mort», va matar rabiosament totes les petites.

Varem veure com li agradava restar belles estones enfilada dalt de la paret, cama ací, cama allà, bo i colpejant-la com si esperonés un cavall. I com els diumenges, a Missa, treia el cap per entremig dels barrots de la barana del cor.

De vegades, amb els seus peus, llargs i endurits, anava aixafant les margaridoies blanques i rosades, tan fines i boniques dintre la flonja verdor del prat.

—No les facis malbé, pobres margaridoies!—

—Uil! N'hi ha moltes!— responia.

Un dia, però, els seus ulls es varen aturar dolçament en les coloraines del cel, a l'hora en que el sol es torna

amablement albirador arran de la carena. I un altre dia en les lluïssors dels estels quan «cadascú en son lloc escampen la celistia, i en són joiosos». I encara escoltava complaguda una cançó que deia així:

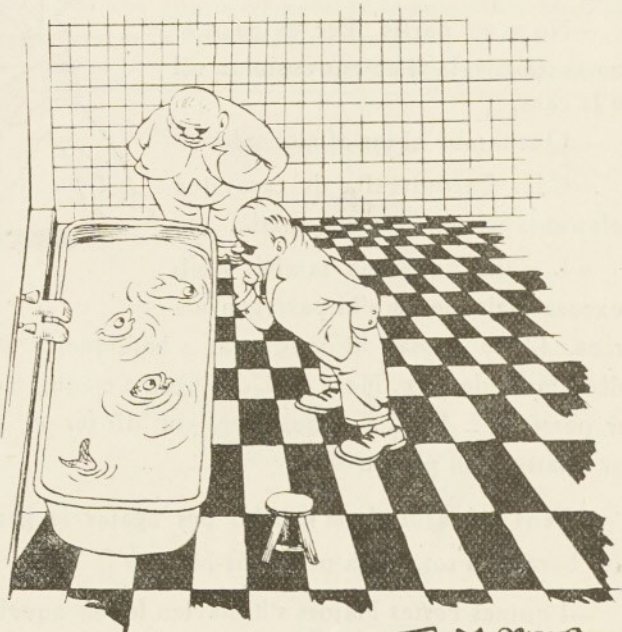
«La muntanya venerada— a mi em t'è robat el cor,
de nit canta amb l'estelada— i de dia amb el sol d'or».

Una vegada, quan les prunes començaven a verolar, va enfilarse a la prunera i estira d'aquí, estira d'allà, va sortir-ne amb un braçat de fruita, tota guarnida de fulles verdes. I sota el nostre balconet, obert de bat a bat al sol i a l'aire, va començar a llançar-les destrament. Calia apartar-se, per no exposar-se a rebre el bes barroer de la fruita que encara no era prou madura. Quan es va acabar l'aspre ofrena, la Teresina va escoltar contenta les nostres paraules d'agraïment. S'endevinava per aquella mitja rialla que se li escorria dels llavis.

Va arribar l'hora dels adéus. Havia plogut molt. Un xàfec d'aquells d'estiu que deixen grans bassals i reguerons tots frescos, vorajats de sorra fina i polida. La Teresina, enraonava, enraonava molt. I es ficava a l'aigua, i els peus se li mullaven dintre les esparidenyes foradades. Com més li deiem: «Què fas Teresina?» més xipollejava. Llençava pedres lluny, tan lluny que gairebé no s'albirava on anaven a caure. Després fugia corrents i tornava més corrent encara. Finalment va desaparèixer i ningú va saber on s'havia ficat.

Visitando la nueva casa

por Serra

—¿Se puede saber, porqué tienes la bañera llena de peces?

—Porqué así me hace el efecto de que me baño en el mar